

широтата и трепета на чучулига, и песента на цветята му звучат като небесен хим [Ж. М. С. стр. 5 — 2]; унесен в мечти му се струва, че реката го носи далече, далеч [Ж. М. С. 5 — 1]; като пролетното слънце, вредом грее и неговата любов [Ж. М. С. 19 — 1]; всичко в природата се смее, а ведно с него — той и тя [там, 21 — 4]; майската нощ за поета е чудна, „като спомен невжзвратен, като някаква мечта“ (9 —); най-пълното с радостен трепет стихотв. е „простор“ [Ж. М. С. стр. 42 — 2];

В слънчев ден какви простори,

В слънчев ден . . .

Сякаш, тайнствен дух говори

И унася в чуден блен —

Блен за волност и за бури

Тамо ей —

Дето в сините лазури

Бяло облаче се рей.

Неговите „Орлови мечти“ в път и в сън носят душата му към „простори нови, все по нови небеса“ [Ж. М. С. 47]; и в тия небеса, дето има простор от светлина, лети поета — „лети безсилен поглед в светлината“, но лети и „далечна буря над света, и нощ, що носи отдих на душата“ [П. Ц. В. стр. 6]; през лунна нощ поета сеца душата си да трепти, обзета от тайнствено желане [П. Ц. В. стр. 7 — 6]; морето буди в него чувство на простор и воля [П. Ц. В. 7 — 7]; през дни на простор, и шум, и зной, в поета се пробужда чувство на живот: той расте и диша, и желае (П. Ц. В. 13—16)

И все пак пролетта не е властна да отмени дълбоко заседната в душата му тъга. Както чезнат в просторите облачета — тжй чезнат леко и несетно неговите мечти (Ж. М. С. 10 — 10); момините сълзи — немилвани хубавейт и неоплаквани умират, кат някакви мечти; поета не знае — каква надежда

Ви всяка пролет възкръсва

О, момени сълзи!... (Ж. М. С. 6)

Топло и сжчувствено звучат тия думи, с топлотата и сжчувствието на престадала душа, за която никаква радост и надежда не носи пролетта. само „безсжицата мечта“ е вечно будна у поета; тя го потапя в сън — да забравя всякога бурите на живота, които понякога го изненадват (П. Ц. В. 12 — 13); неговите блуждащи мечти го мамят като светлинки, които блещукат самотно из дречавината на нощта. (П. Ц. Д. 12 — 14) — нощ; негли символ и на душевна нощ.

Светлите жизнерадостни на пръв поглед чувства, са твърде редки в поезията на Ракитина. Те правят впечатление на моментни трепети, когато всичко тжжно в живота му е